

Uttalanden om lagligheten av en polismons beslut att beslagta två hundar och sedan "förverka/avliva" dem

I ett beslut den 26 oktober 2007 anförde *chefsJO Melin* bl.a. följande.

Initiativet

I JO:s ärende dnr 3048-2005 framförde AA klagomål mot Polismyndigheten i Stockholms län, Södertörns polismästardistrikt, med anledning av att en polisman i samband med ett polisingripande mot hennes pappa den 25 juni 2005 skottsbadat två hundar. Hundarna hade därefter förts till ett djursjukhus där en veterinär bedömde att de behövde opereras. Veterinären fick dock ett samtal från polisen som i stället hade beslutat att hundarna omedelbart skulle avlivas. AA gjorde gällande att beslutet om avlivning fattats på felaktiga grunder bl.a. eftersom det inte fanns några tidigare anmälningar om att den ena hunden, som hon påstod var hennes, betett sig aggressivt.

I ärendet framkom att polismyndigheten hade upprättat en anmälan med anledning av att polismannen avlossat skott med sitt tjänstevapen och att anmälan hade överlämnats till Åklagarmyndigheten (K155140-05). Den 28 juni 2005 beslutade vice chefsåklagaren BB (Riksenheten för polismål, Stockholm) att inte inleda förundersökning om tjänstefel med motiveringen att det inte fanns anledning att anta att något brott begåtts i samband med att polismannen avlossat sitt tjänstevapen. I JO:s ärende framkom även att polisen, efter skottlossningen, tagit hundarna i beslag och därefter beslutat att förverka/avliva dem. Denna åtgärd syntes inte ha varit föremål för åklagarens prövning. Jag beslutade därför den 22 september 2005 att lämna över den delen av ärendet till Åklagarmyndigheten för handläggning samt begärde att få ta del av åklagarens beslut och utredning i ärendet. Den 3 oktober 2005 beslutade BB att inte heller i denna del inleda förundersökning.

Mot bakgrund av vad som kommit fram i ärendet dnr 3048-2005 om polisens beslut att ta hundarna i beslag och sedan förverka/avliva dem beslutade jag den 8 november 2005 att ta upp saken till utredning som ett initiativärende.

Utredning

Från Åklagarmyndigheten, Riksenheten för polismål, inforades en kopia av "Sammanställning av förundersökning" (dnr Ai-793-541-05).

Av utredningen i ärendet framgick sammanfattningsvis följande.

Enligt polisanmälan i ärendet K155140-05, upprättad den 25 juni 2005, hade en polisman i samband med ett ingripande samma dag attackerats av två dobermannhundar och avlossat två skott i nödvärn mot hundarna. Hundarna, som skadades vid skottlossningen, fördes genom polismyndighetens försorg till ett djursjukhus.

Samma dag upprättades också en anmälan om försök till våld mot tjänsteman (K155088-05). Enligt denna anmälan hade en namngiven person genom att bussa sina hundar på en polispatrull, alternativt underlåtit att återkalla hundarna då de attackerade, gjort sig skyldig till försök till våld mot tjänsteman. Inspektören CC, som tjänstgjorde som stationsbefäl den aktuella dagen, beslutade att hundarna skulle tas i beslag. Enligt beslagsprotokollet angavs att ändamålet med beslaget var att utröna omständigheter som kunde antas vara av betydelse för utredningen av brottet och som brott angavs försök till våld mot tjänsteman. Han beslutade senare samma dag att hundarna skulle förverkas/avlivas. Som motivering till beslutet angavs att de hade använts som brottsverktyg och att de hade uppvisat ett aggressivt beteende mot polismännen men också mot personal på djursjukhuset. Vidare motiverades beslutet med att det fanns ytterligare tolv anmälningar vid polismyndigheten avseende den misstänkte där dennes hundar använts i brottslig verksamhet och uppvisat ett aggressivt beteende mot människor. Enligt beslutet ansågs alternativet att omhänderta hundarna inte befogat då dessa var svårt skadade och krävde långvarig vård på djursjukhus, vilket skulle innebära en avsevärd kostnad för polismyndigheten.

Hundföraren inspektören DD (operativa avdelningen, hundenheten) upprättade den 25 juni 2005 en promemoria i anslutning till händelsen. I promemorian antecknade han sammanfattningsvis följande. Han kallades till den aktuella platsen med anledning av att polis skjutit mot två hundar i samband med ett ingripande. Han såg till att de båda hundarna, varav den ena var mycket aggressiv, fördes till djursjukhus. I samband med avrapportering framkom uppgifter om att hundarna hade "sånts i uppsåt mot polismännen" i samband med ingripandet. Efter samråd med honom beslutade CC att beslagta och förverka hundarna. I egenskap av hundförare uppfattade han de två skjutna hundarna som mycket farliga för allmänheten eftersom hundarna "utan tvekan med stor motivation angripit" en polisman. Polis mannen hade vid ingripandet backat för att ta sig ur situationen men hundarna hade målmedvetet fortsatt sina angrepp och vid ett flertal tillfällen huggit i luften efter polismannen. Denne lyckades dock höja beredskapen med tjänstevapnet och kunde därmed avvärja hundarnas angrepp genom att skjuta. I samband med avrapporteringen informerade DD en veterinär vid djursjukhuset om polisens beslut och veterinären uppgav att hon skulle ombesörja avlivningen av de två hundarna. Veterinären upplyste också om att hon vid kontakten med hundarna

hade bedömt dem som mycket aggressiva och att särskilt en av dem utmärkt sig negativt.

Ärendet remitterades till polismyndigheten för upplysningar och yttrande över vilka överväganden som hade föregått beslutet den 25 juni 2005 att ta hundarna i beslag och sedan att omedelbart förverka/avлива dem.

Polismyndigheten (biträdande länspolismästaren EE) kom in med ett remissvar till vilket fogades upplysningar från polismästaren FF, Södertörns polismästardistrikt.

FF anförde bl.a. följande.

Bedömning

Utredningen har inte kunnat visa om hundägaren beordrat hundarna till attack mot polismannen eller om hundarna agerat på egen hand. För polismännen på plats hade detta mindre betydelse vid tidpunkten för attacken. För att freda sig mot angreppet använde GG sitt tjänstevapen och våldsanvändningen får anses vara försvarlig i den uppkomna situationen. Åklagaren har kommit till samma slutsats och har inte inlett förundersökning i den delen.

Enligt vad som framgår av 3 § tillsynslagen (lagen om tillsyn över hundar och katter; JO:s anm.) får polismyndigheten låta avлива en bitsk hund enligt 2 §. För att en hund skall kunna sägas ha visat benägenhet att bita bör det finnas dokumentation att den vid minst ett tidigare tillfälle har bitit människor eller hemdjur.

Inspektör DD som har stor erfarenhet av hundar skriver bland annat i sin promemoria att han uppfattar hundarna som mycket farliga för allmänheten och att det var en ren tillfällighet att GG inte blev allvarligt skadad. Hundarna har enligt upprättad promemoria utan att tveka och med stor motivation attackerat en polisman. Hundarna har också av personalen på djursjukhuset uppfattats som mycket aggressiva och dessa hade ifrågasatt om hundarna var helt friska. Stationsbefälet CC gjorde slagningar i RAR och kom fram till att hundägaren haft stora problem med sina hundar vid tidigare tillfällen. Tolv olika anmälningar förelåg avseende den misstänkte där hans hundar använts i brottslig verksamhet och uppvisat aggressivt beteende mot människor. Det framgår inte om det var samma hundar.

Polismyndigheten i Stockholms län, närpolisen Skärholmen, har emellertid i två beslut från den 16 november 2004, diarienummer AA-693-83441-04, 0201-K94287-04 med flera, meddelat att hundarna Ta respektive B skulle vara försedda med munkorg och föras i fast, högst tre meter långt koppel närde vistades utanför familjens bostad. Bakgrunden till beslutet var att det i samband med utredning gällande flera händelser mellan januari 2003 och april 2004 kunde konstateras att hundarna Ta och B av rasen dobermann vid flera tillfällen sprungit lösa och attackerat och bitit flera människor. HH respektive AA har delgivits besluten.

Som framgått ovan får en sådan bitsk hund avlivas av polismyndigheten enligt tillsynslagen. Enligt delegationsordning har också stationsbefäl rätt att fatta sådant beslut. Normalfallet är att ett intyg från veterinär skall inhämtas innan beslut om avlivning fattas. Det behövs dock inte i två fall, om det är uppenbart obehövligt eller om det rör sig om fara i dröjsmål. I det aktuella fallet var det uppenbart obehövligt med anledning av vad som framkommit i ärendet.

Frågan om beslag och förverkande/avlivning av hundarna

Frågan får inte röra någon som är tilltalad för brott.

Det måste stå helt klart för den beslutande polisen att den som drabbas av ett beslut om förverkande inte är åtalad för brottet och inte kommer att bli det. Det bör också stå klart att den misstänkte inte kommer att bli föremål för strafföreläggande. Föreligger tveksamhet om detta bör ärendet överlämnas till åklagare.

CC beslut har inte grundat sig på tillsynslagen utan han har funnit att hundarna använts som brottsverktyg och därigenom skall tas i beslag och förverkas/avlivas. En polisman får som framgår normalt inte fatta ett sådant slutgiltigt beslut utan detta skall som huvudregel fattas av domstol. Den behörighet som en polis har att fatta beslut om förverkande i vissa fall omfattar inte den händelse som behandlas här. Stationsbefälets beslut att ta hundarna i beslag och sedan besluta om förverkande/avlivning har därigenom fattats på felaktiga grunder.

Avslutande synpunkter

Sammanfattningsvis hade stationsbefälet CC rätt att fatta beslut om att omhänderta och även avliva hundarna. Södertörns polismästardistrikt ställer sig bakom beslutet och menar att åtgärden var såväl befogad som lagenlig och med avseende på hundar av det slag som ärendet gäller, även nödvändig. Lagstödet som åberopades för åtgärden var dock felaktigt. Detta kan grunda sig på att lagen som styr hantering av bitska hundar allmänt anses som krånglig och ålderdomlig och inte är anpassad till nutida samhälle. Den är också svårtolkad i vissa avseenden. Södertörns polismästardistrikt har därför för avsikt att informera personalen i allmänhet, och de personalkategorier som har delegation att fatta myndighetsbeslut enligt tillsynslagen i synnerhet, om gällande bestämmelser om lagen i fråga. Det är också tänkbart att en utbildningsinsats behöver sättas in. Lagen ger möjligheter att komma tillrätta med besvärliga hundar och det är därför särskilt viktigt, inte minst för allmänhetens skydd eller behov av stöd gentemot vissa olämpliga hundägare, att ge, och ha, fördjupade kunskaper om den aktuella lagstiftningen.

Polismyndigheten gjorde bl.a. följande bedömning.

Polismyndigheten kan konstatera att beslut om förverkande av beslag enligt BrB endast kan fattas av domstol, om inte något av undantagen i annan lagstiftning gäller. Så var inte fallet i den aktuella situationen. Stationsbefälet hade därmed, som också framgår av Södertörns polismästardistrikts yttrande, inte behörighet att i enlighet med brottsbalkens regler fatta beslut om förverkande av beslaget genom avlivning.

Polismyndigheten kan härefter konstatera följande. Stationsbefälet hade enligt delegationsordningen för Södertörns polismästardistrikt behörighet att utom kontorstid fatta beslut om avlivning av hundar i enlighet med 3 § tillsynslagen. Händelsen inträffade på midsommardagen den 25 juni 2005.

Av 3 § andra stycket tillsynslagen framgår att polismyndigheten får besluta om omhändertagande av hundar som visat benägenhet att bita människor och att myndigheten har rätt att avliva sådana hundar. Innan så sker skall polismyndigheten inhämta yttrande från veterinär, om det inte är uppenbart obehövt.

Polismyndigheten gör mot bakgrund av vad som framgår ovan och den utredning i övrigt som föreligger i ärendet bedömningen att det förelåg en sådant situation som innebar att stationsbefälet hade rätt att i enlighet med tillsynslagen besluta om omhändertagande och avlivning av hundarna samt att det var uppenbart obehövt att inhämta ett formellt yttrande från veterinär då veterinären på djursjukhuset ansåg att hundarna var mycket aggressiva. Det stationsbefälet rätteligen skulle ha gjort var att häva beslaget och i stället besluta om omhändertagande av hundarna och avlivning av dem i enlighet med tillsynslagen.

Polismyndigheten kan därför konstatera att stationsbefälet har fattat sitt beslut om avlivning på fel formell grund men att resultatet av ett korrekt fattat beslut enligt tillsynslagen hade blivit detsamma, dvs. avlivning. Det polismyndigheten nu anförda ursäkter givetvis inte att beslut fattas på felaktig grund. Myndigheten anser dock i föreliggande fall att hundägaren inte har lidit någon förlust av det formellt felaktiga

beslutet eftersom ett beslut i enlighet med rätt lagstiftning hade lett till samma resultat.

Södertörns polismästardistrikt har anfört att de avser att utföra en informationsinsats för att fördjupa personalens kunskaper om den aktuella lagstiftningen. Distriktet anför vidare att lagen ger möjligheter att komma till rätta med besvärliga hundar och att det därför är särskilt viktigt för allmänhetens skydd mot olämpliga hundägare att fördjupade kunskaper finns om den aktuella lagstiftningen.

Polismyndigheten anser att det är mycket viktigt att polismästardistriktet vidtar de informationsåtgärder gällande den aktuella lagstiftningen som de har uppgivit i sitt yttrande. På det sättet kan distriktet komma tillrätta med det tillämpningsproblem som visat sig föreligga.

Polismyndigheten vill slutligen tillägga att det självfallet är helt avgörande för polisens verksamhet att beslut fattas på korrekt grund.

Enligt polismyndigheten bereddes CC under remissförfarandet tillfälle att lämna synpunkter men han hänvisade till handlingarna i ärendet och hade därutöver inte något ytterligare att anföra.

Rättslig reglering

Bestämmelser om beslag och förverkande

Bestämmelser om beslag finns bl.a. i 27 kap. rättegångsbalken (RB).

Enligt 1 § första stycket får föremål, som skäligen kan antas äga betydelse för utredning om brott (bevisbeslag) eller vara genom brott någon avhänt (återställandebeslag) eller på grund av brott förverkat (förverkandebeslag), tas i beslag. Av tredje stycket i nämnda bestämmelse framgår att beslag får beslutas endast om skälen för åtgärden uppväger det intrång eller men i övrigt som åtgärden innebär för den misstänkte eller för något annat motstående intresse.

I 4 § föreskrivs att den som med laga rätt griper eller anhåller en misstänkt eller verkställer häktning, husrannsakan, kroppsvisitation eller kroppsbesiktning får ta föremål som därvid påträffas i beslag. Föremål, som i annat fall påträffas, får tas i beslag efter beslut av undersökningsledaren eller åklagaren. Vid fara i dröjsmål får – med visst undantag – åtgärden vidtas av polisman även utan sådant beslut. Verkställs beslag av någon annan än undersökningsledaren eller åklagaren och har denne inte beslutat beslaget, skall anmälan skyndsamt göras till honom, som omedelbart skall pröva om beslaget skall bestå.

Har ett beslag verkställts utan rättens förordnande, får den som drabbats av beslaget begära rättens prövning av detta enligt 6 §. Ett beslagtaget föremål skall enligt huvudregeln tas i förvar av den som verkställt beslaget (10 §).

I 36 kap. brottsbalken (BrB) finns regler om förverkande av egendom. Av 2 § framgår att egendom som har använts som hjälpmedel vid brott enligt denna balk får förklaras förverkad, om det behövs för att förebygga brott eller om det annars finns särskilda skäl.

Förverkande sker som huvudregel genom beslut av domstol, strafföreläggande eller föreläggande av ordningsbot. Vissa undantag finns emellertid från denna

huvudregel. I lagen (1986:1009) om förfarandet i vissa fall vid förverkande m.m. finns bestämmelser om prövningen av frågan om förverkande av egendom till det allmänna eller om annan särskild rättsverkan av brott, när frågan inte rör någon som är tilltalad för brott. Enligt 3 § fjärde stycket nämnda lag får polisman under vissa förutsättningar besluta om förverkande enligt lagen. Som utgångspunkt i dessa fall gäller att värdet av det som skall förverkas uppgår till mindre än en tiondel av gällande basbelopp. I Rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om rätt för poliser att besluta om förverkande uttalas bl.a. att det, för att en polis skall få besluta om förverkande, måste stå helt klart att den som drabbas av beslutet inte är åtalad för brottet och inte kommer att bli det (1 § FAP 103-1).

Lagen (1943:459) om tillsyn över hundar och katter

Enligt 1 § lagen om tillsyn över hundar och katter (tillsynslagen) skall hundar och katter hållas under sådan tillsyn som med hänsyn till deras natur och övriga omständigheter behövs för att förebygga att de orsakar skador eller avsevärda olägenheter. Av 2 § följer att en hund som visat benägenhet att bita människor eller hemdjur inte får vara lös utomhus om den inte hålls inom visst inhägnat område. Eftersätts tillsynen över en hund får polismyndigheten enligt 3 § första stycket meddela det beslut som omständigheterna kräver, såsom att hunden skall vara försedd med munkorg eller hållas bunden eller instängd. Beslutet skall delges hundens ägare eller den som mottagit hunden till underhåll eller nyttjande.

I 3 § andra stycket föreskrivs att polismyndigheten, i fråga om hund som avses i 2 §, får besluta att hunden skall omhändertas genom myndighetens försorg. Sedan hunden omhändertagits får ägaren inte förfoga över hunden utan tillstånd av polismyndigheten. Polismyndigheten skall efter värdering låta sälja eller avliva hunden eller ta hand om hunden tills vidare. Av bestämmelsen följer vidare att polismyndigheten innan en hund avlivas skall inhämta yttrande från veterinär om det inte är uppenbart obehövt eller fara i dröjsmål. Polismyndighetens beslut enligt 3 § första och andra stycket gäller omedelbart, om inte annat förordnas (3 § fjärde stycket).

Bedömning

Jag vill inledningsvis framhålla att min granskning i detta ärende är begränsad till frågan om polismyndigheten agerat i enlighet med gällande regler när den beslutade att ta de två dobermann-hundarna i beslag och sedan låta förverka/avliva dem. Det förhållandet att en polisman dessförinnan skottsbadade hundarna föranleder således inte något uttalande från min sida.

Utredningen ger vid handen att CC, efter en telefonkontakt med DD, beslutade att hundarna skulle tas i beslag i ärendet om försök till våld mot tjänsteman. I beslagsprotokollet, som CC signerat, har antecknats att grunden för beslaget var att utröna omständigheter som kunde antas ha betydelse för utredningen, dvs. ett bevisbeslag. Den första fråga som uppkommer i ärendet är således om det fanns förutsättningar för ett sådant beslag.

En grundläggande förutsättning för att ta något i beslag är att det handlar om lös egendom. Till lös egendom hör djur varför det i och för sig är möjligt att ta en hund i beslag. Vilka överväganden som CC gjorde innan han fattade sitt beslut har inte närmare redovisats i ärendet. Det är i och för sig tänkbart att det kan uppstå en situation där ett djur kan tänkas få betydelse för utredningen av ett brott. Detta tycks emellertid inte varit fallet i det nu aktuella ärendet. Enligt min mening saknades alltså skäl att ta hundarna i beslag på den i beslagsprotokollet angivna grunden. Utredningen i ärendet tyder dock på att det egentligen handlade om ett förverkandebeslag och att anteckningen i beslagsprotokollet är felaktig. CC motivering till förverkandebeslutet tyder också på detta, eftersom han då hänvisade till det förhållandet att hundarna hade använts som brottsverktyg i samband med våld mot tjänsteman.

Som framgått kan nämligen ett föremål tas i beslag för att säkra ett framtida förverkande bl.a. om det använts som hjälpmedel vid brott enligt brottsbalken. Om exempelvis en hundägare med uppsåt låter sin hund attackera någon kan olika brottsbalksbrott, t.ex. våld mot tjänsteman eller misshandel, aktualiseras (se t.ex. RH 1987:168). Följaktligen kan en hund som använts som hjälpmedel vid brott också – om förutsättningarna i övrigt för detta är uppfyllda – tas i beslag och därefter förverkas med stöd av bestämmelsen i 36 kap. 2 § BrB. Med förverkande menas att ägaren eller rättighetsinnehavaren förlorar sin rätt till den aktuella egendomen. – Beslag och förverkande av djur synes emellertid sällan ske i praktiken och ännu mindre vara föremål för prövning i domstol. I en dom den 4 september 2003 i mål B 628-03 prövade dock Svea hovrätt en fråga om förverkande av en hund i ett mål om bl.a. hot mot tjänsteman och försök till våld mot tjänsteman. I målet ogillades förverkandeyrkandet med hänvisning till att det bl.a. inte framkommit något som gav särskild anledning till antagande att hunden skulle komma till brottslig användning fortsättningsvis. – Enligt Hundansvarsutredningen, som hade till uppgift att bl.a. föreslå åtgärder för att avhjälpa de problem som uppstår med anledning av farliga hundar, är polis och åklagare ibland försiktiga med att använda sig av brottsbalken i vissa fall när en hund t.ex. skadat en människa. Utredningens intryck är att man ”fastnar” i tillsynslagen (se SOU 2003:46 s. 86, se även bil. 4 s. 174).

Det kan således konstateras att det är lagligen möjligt att beslagta en hund om den t.ex. anses utgöra hjälpmedel vid brott. Huruvida det funnits förutsättningar för en sådan åtgärd i det nu aktuella fallet är huvudsakligen en bedömningsfråga, och jag finner inte anledning att närmare diskutera den saken.

Utredningen visar att CC, efter sitt beslut att beslagta hundarna, även beslutade att de skulle förverkas genom avlivning. Detta beslut motiverade han framför allt med att hundarna hade använts som brottsverktyg i samband med våld mot tjänsteman. – I förverkandebeslutet hänvisade CC dock även till vissa andra omständigheter, bl.a. att hundarna hade varit aggressiva mot personal på djursjukhuset och att det fanns ytterligare tolv anmälningar i vilka den misstänktes hundar använts i brottslig verksamhet och uppvisat aggressivt beteende mot människor.

Ett beslut om förverkande skall, enligt huvudregeln, fattas av domstol. I lagen om förfarandet i vissa fall vid förverkande m.m. föreskrivs dock att en polisman under vissa förutsättningar får fatta ett sådant beslut. Som framgått är en grundläggande förutsättning för detta förfarande att frågan inte rör någon som är tilltalad för brott och inte heller kommer att bli det eller bli föremål för ett strafföreläggande. – Vid tidpunkten för CC beslut om förverkande fanns ju en skäligen misstänkt för försök till våld mot tjänsteman, och det var vid det tillfället naturligtvis inte klart att denne inte skulle bli åtalad för brottet. Redan på denna grund var CC inte behörig att besluta att dobermann-hundarna skulle förverkas. Förverkandebeslutet var således inte förenligt med gällande lagstiftning.

Polismyndigheten har dock gjort gällande att, även om förverkandebeslutet inte i och för sig var korrekt, resultatet hade blivit detsamma om hundarna i stället hade omhändertagits och avlivats med stöd av tillsynslagen. Enligt myndigheten skulle alltså CC rätteligen ha handlat utifrån bestämmelserna i denna lag.

Av 2 § och 3 § andra stycket tillsynslagen följer, som framgått, att en hund som visat benägenhet att bita människor, en s.k. bitsk hund, får omhändertas genom myndighetens försorg. Polismyndigheten kan – när den bedömer det nödvändigt – låta avliva en sådan bitsk hund (3 § andra stycket tredje meningen). För att en hund skall anses ha visat benägenhet att bita människor krävs enligt grunderna för bestämmelserna att den visat sig vara behäftad med sådana särskilda egenskaper att den är påtagligt farligare än hundar i allmänhet (NJA 1988 s. 495, jfr NJA II 1944 s. 57 ff.). Bestämmelsen i den nu gällande 3 § ger således inte någon möjlighet att omhänderta och eventuellt avliva en hund som biter en människa men som inte visat sådana tendenser tidigare (se prop. 2006/07:126 s. 33, även SOU 2003:46 s. 67). I förarbetena till bestämmelsen uttalas vidare att det måste fordras bevisning om att den hund som är i fråga har visat benägenhet att bita människor (NJA II 1944 s. 59).

I det nu aktuella ärendet har kommit fram att CC inför sitt beslut att förverka hundarna noterade att det fanns ytterligare tolv polisanmälningar om att den misstänktes hundar uppvisat aggressivt beteende mot människor. Detta talar för att hundarna visat olämpliga tendenser tidigare. FF har dock uppgett att det inte framgår om det handlade om samma hundar medan DD i denna fråga i sin promemoria antecknat att det var oklart om anmälningarna endast rörde sig om de två avlivade hundarna. De båda hundarna hade också – låt vara att de då var skadade – uppträtt aggressivt på djursjukhuset. Jag finner för min del att underlaget – i den vid tillfället uppkomna situationen – kunde anses ha varit tillräckligt för att i sak läggas till grund för ett avlivningsbeslut enligt tillsynslagen. Till detta kommer att polismyndigheten i november 2004 synes ha beslutat att den ena hunden skulle vara försedd med munkorg och föras i fast, högst tre meter långt koppel när den vistades utanför bostaden.

CC grundade emellertid inte sitt beslut på tillsynslagen utan på ett annat regelverk. Att omhänderta och låta avliva en persons hundar är ett stort ingrepp för den

enskilde, och det är naturligtvis av största vikt att sådana åtgärder föregås av en korrekt tillämpning av gällande bestämmelser. CC handlande tyder också på att han haft bristande kunskaper på det aktuella rättsområdet varför han förtjänar kritik för det inträffade.

Avslutningsvis kan nämnas att regeringen i juni 2007 överlämnade en proposition, Tillsyn över hundar och katter, till riksdagen (prop. 2006/07:126). I propositionen lämnas bl.a. förslag till en ny lag om tillsyn över hundar och katter, som föreslås träda i kraft den 1 januari 2008. Enligt förslaget skall kravet på att en hund skall vara bitsk för att få omhändertas i den nya lagen ersättas av en generell möjlighet att ingripa vid bristande tillsynsansvar (a. prop. s. 33). Syftet med de föreslagna lagändringarna är att förstärka skyddet mot skador och avsevärda olägenheter orsakade av hundar. Enligt förslaget kommer polisen att få möjlighet att gripa in tidigare och mer kraftfullt i situationer där hundar orsakar, eller riskerar att orsaka, skada eller avsevärda olägenheter. (Det kan nämnas att den 1 januari 2008 trädde den nya lagen om tillsyn över hundar och katter i kraft, se SFS 2007:1150).